

Sygn. akt III RC 53/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

O., dnia 17 lipca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Otwocku – III Wydział Rodzinny i Nieletnich

w składzie:

Przewodniczący : SSR Paweł Witan

Protokolant : Małgorzata Kurdej

po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 2018 r. w Otwocku

na rozprawie

sprawy z powództwa małoletniej Z. W. reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego K. W.

przeciwko S. W.,

o podwyższenie alimentów

1. alimenty od pozwanego S. W. na rzecz małoletniej córki Z. W., ur. (...) zasądzone wyrokiem Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 27 stycznia 2017 r. (sygn. III RC 215/16) z dniem 28 lutego 2018 r. podwyższa z kwoty po 600 (sześćset) złotych miesięcznie do kwoty po 950 (dziewięćset pięćdziesiąt) złotych miesięcznie, płatnej do 10-tego dnia każdego miesiąca z góry do rąk matki małoletniej – K. W., wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat;
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
3. wyrokowi w pkt. 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;
4. zasądza od pozwanego S. W. na rzecz małoletniej powódki Z. W. kwotę 536 (pięćset trzydzieści sześć) złotych tytułem częściowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
5. nakazuje ściągnąć od pozwanego S. W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Otwocku kwotę 210 (dwieście dziesięć) zł tytułem nieuiszczonej przez powoda opłaty sądowej należnej od uwzględnionej części roszczenia powoda, pozostałe nieuiszczone koszty sądowe ponosi Skarb Państwa,

Sygn. akt III RC 53/18

UZASADNIENIE

K. W., działająca jako przedstawicielka ustawowa małoletniej Z. W., pozwem z dnia 28 lutego 2018 roku (data prezentaty) wniosła do Sądu Rejonowego w Otwocku o podwyższenie, z dniem wniesienia pozwu, alimentów od pozwanego S. W. na rzecz ich wspólnej córki Z. W., z kwoty po 600 zł miesięcznie do kwoty po 1 200 zł miesięcznie, płatnej do 10 - tego każdego miesiąca, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat.

Uzasadniając swoje żądanie przedstawicielka ustawowa małoletniej powódki wskazała, iż od momentu ustalenia po raz ostatni wysokości alimentów na rzecz powódki zmienił się zakres usprawiedliwionych potrzeb Z. W., a nadto sytuacja finansowa pozwanego uległa poprawie.

(d. pozew - k. 1-5)

S. W. w odpowiedzi na pozew z dnia 23 kwietnia 2018 roku (data wpływu do Sądu) wniósł o oddalenie powództwa w całości podnosząc, iż w dalszym ciągu pozostaje osobą bezrobotną, a nadto od czasu poprzedniego orzeczenia w przedmiocie alimentów nie zmienił się w sposób istotny koszt zaspokojenia usprawiedliwionych potrzeb małoletniej powódki.

(d. odpowiedź na pozew – k. 63-65)

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Po raz ostatni obowiązek alimentacyjny pozwanego wobec małoletniej powódki został ustalony wyrokiem Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 27 stycznia 2017 r. w sprawie sygn. III RC 215/16 na kwotę po 600 zł miesięcznie.

(d. odpis wyroku - k. 6)

W tym czasie K. W. miała 34 lata, zamieszkiwała wraz z partnerem i ich wspólnym, niespełna 6 - letnim synem W. oraz małoletnią powódką w mieszkaniu położonym w O.. K. W. zatrudniona była wówczas w firmie (...) sp. z o.o. na umowę o pracę na stanowisku przedstawiciela handlowego i osiągała wynagrodzenie netto w wysokości ok. 4 595 zł miesięcznie.

(d. zaświadczenie o wynagrodzeniu k. 28, akt urodzenia k. 68 akt sprawy III RC 215/16)

Pozwany S. W. miał wówczas 37 lat, zamieszkiwał wraz z żoną i 5 – letnim (uczęszczającym do przedszkola) synem B. w domu swoim teściów (żona pozwanego dokładała się swoim rodzicom do kosztów utrzymania domu przekazując ok. 600-800 zł miesięcznie).

W czasie orzekania w sprawie sygn. III RC 215/16 pozwany pozostawał, począwszy od 1 listopada 2016 r., bezrobotny (przy czym od marca 2016 r. do końca września 2016 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim (S. W. miał wówczas problemy z kręgosłupem lędźwiowym i szyjnym), zaś w październiku 2016 r. na urlopie bezpłatnym). Wcześniej, od 2010 r. pracował w charakterze obcojęzycznego doradcy klienta, zaś jeszcze wcześniej (na terenie N. W. z pochodzenia jest bowiem N.) – jako lakiernik (od 1997 r. do 2007 r.).

(d. odpis aktu małżeństwa k. 82, odpis aktu urodzenia k. 83, świadectwo pracy k. 84, zaświadczenie k. 85 akt III RC 215/16)

Żona pozwanego zatrudniona była wówczas w charakterze fakturzystki w Przedsiębiorstwie Usługowo – Handlowym (...) i zarabiała ok. 1450 zł netto miesięcznie.

(d. zaświadczenie o wynagrodzeniu k. 75)

Małoletnia Z. W. miała wówczas 14 lat i uczęszczała do II klasy gimnazjum. Pozaszkolną pasją małoletniej powódki był taniec.

Pozwany nie kontaktował się z powódką osobiście, zaś kontakt telefoniczny był bardzo rzadki. Poza alimentami pozwany pokrywał połowę kosztów szkoleniowych letnich wyjazdów tanecznych córki (cały koszt tych wyjazdów wynosił ok. 1900 zł).

(d. akta sprawy III RC 215/16)

W chwili obecnej K. W. ma 36 lat, aktualnie jest zatrudniona w firmie (...).A. z wynagrodzeniem w wysokości ok. 5 385 zł miesięcznie netto. W całym 2017 r. osiągnęła z tytułu pracy przychód brutto w wysokości ok. 81 000 zł.

(d. zaświadczenie o wynagrodzeniu – k. 57 i 91, PIT za rok 2017 – k. 86-90)

K. W. w dalszym ciągu zamieszkuje wraz ze swoimi dziećmi (15 – letnią powódką oraz 7 – letnim synem W.) i partnerem w mieszkaniu położonym O..

K. W. ponosi połowę kosztów utrzymania powyższego mieszkania oraz połowę kosztów utrzymania syna W..

K. W. ma guzy tarczycy, złogi i torbiele w nerce oraz problemy z kręgosłupem szyjnym (co pół roku korzysta z masażu rehabilitacyjnych).

W listopadzie 2017 r. matka powódki wzięła wraz z partnerem pożyczkę na 20 miesięcy w wysokości 10 000 zł na remont mieszkania (miesięczna rata przedmiotowej pożyczki wynosi 720 zł).

(d. przesłuchanie przedstawicielki ustawowej małoletniej powódki k. 136-137, nagranie płyta CD k. 95; potwierdzenia przelewów k. 126-127; dokumentacja medyczna k. 128-131).

Małoletnia Z. W. ma obecnie 15 lat i w roku szkolnym 2017/2018 uczęszczała do III klasy gimnazjum. Od czasu wydania orzeczenia w sprawie o sygn. III RC 215/16 wzrosły usprawiedliwione koszty utrzymania małoletniej powódki, albowiem zaczęła uczęszczać ona na korepetycje z chemii (ich koszt to ok. 100 zł/mc), a nadto w związku z dojrzwaniem powódki oraz niewielką inflacją wzrosły koszty zaspokojenia potrzeb powódki w zakresie środków higienicznych i kosmetycznych (o ok. 20 - 30 zł miesięcznie), odzieży (o ok. 10-20 zł miesięcznie) oraz w zakresie wyżywienia (o ok. 20 zł miesięcznie).

Ponadto w związku z uczestnictwem małoletniej Z. W. w zajęciach tanecznych (małoletnia jest bardzo utalentowana tanecznie, osiąga liczne sukcesy zarówno na arenie krajowej jak i międzynarodowej), wzrosły jej potrzeby z tego tytułu – od ostatniego wyroku w przedmiocie alimentów koszt zajęć tanecznych wzrósł o 100 zł miesięcznie, zaś koszt letnich warsztatów tanecznych (na które co roku powódka winna jeździć, aby rozwijać swoje umiejętności taneczne) o ok. 100-200 zł.

W związku z licznymi turniejami tanecznymi małoletniej powódki oraz jej przejściem do grupy mistrzowskiej wzrósł (o ok. 350 zł rocznie) koszt zakupu odpowiednich strojów dla małoletniej. Wreszcie o ok. 100 zł miesięcznie wzrósł koszt dowozu małoletniej na zajęcia (w związku z przejściem Z. W. do starszej grupy wiekowej zmieniło się miejsce, w którym małoletnia trenuje).

(d. przesłuchanie przedstawicielki ustawowej małoletniej powódki k. 136-137, nagranie płyta CD k. 95; pismo ze szkoły k. 12; rachunki i paragony – k. 12-16, 20-56; dyplom k. 17; deklaracja zgłoszenia tancerza k. 19)

S. W. zamieszkuje obecnie (od 1 lipca 2017 r.) wraz ze swoją żoną i ich 6 – letnim synem w wynajętym domu w W.. Na koszt utrzymania tego domu składają się: czynsz – 1 000 zł miesięcznie oraz opłaty za media – ok. 300 miesięcznie.

Żona pozwanego E. W. pracuje jako przedstawiciel handlowy i zarabia ok. 2000 zł netto miesięcznie. Otrzymuje także świadczenie 500 +.

Na wyżywienie swoje i swojej rodziny pozwany potrzebuje ok. 500 zł miesięcznie (tak niska kwota na wyżywienie wynika z tego, iż pozwany wraz z rodziną często stołuje się u swoich teściów), na leki dla siebie ok. 30 zł miesięcznie, na odzież dla syna ok. 100-150 zł miesięcznie, zaś na abonament na dwa telefony – 35 zł miesięcznie.

W roku szkolnym 2017/2018 małoletni syn pozwanego uczęszczał ponadto do przedszkola, którego miesięczny koszt wynosił ok. 100 zł.

Wreszcie pozwany wraz z żoną ponoszą także koszty utrzymania psa rasy MOPS w wysokości ok. 60 zł miesięcznie (i dodatkowo raz w roku koszt szczepienia psa w wysokości 30 zł).

(d. przesłuchanie pozwanego 137, nagranie płyta CD k. 95; zeznania świadka E. W. – k. 134-136; umowa najmu k. 75-78)

S. W. w dalszym ciągu nie jest oficjalnie zatrudniony. Nie jest także zarejestrowany jako osoba bezrobotna. Pozwany posługuje się dwoma językami – polskim i niemieckim (z pochodzenia jest N., w Polsce żyje jednak od wielu lat).

W 2017 r. nie korzystał z rehabilitacji na kręgosłup, w marcu 2018 r. był na wizycie u lekarza ortopedy, który zalecił mu leki (w tym przeciwbólowe i przeciwzapalne), utrzymywanie prawidłowej pozycji kręgosłupa przy pracy, nie garbienie się, regularne pływanie i wykonywanie samodzielnie ćwiczeń.

Pozwany posiada prawo jazdy na samochody osobowe i ciężarowe. Od czasu poprzedniego orzeczenia w przedmiocie alimentów na rzecz małoletniej Z. W. pozwany usiłował sprzedać kilka rzeczy za pośrednictwem portalu internetowego – lawetę samochodową (zarejestrowana na jego żonę), samochód marki A. (była to przysługa dla kolegi), czy też rowery. Od czasu poprzedniego orzeczenia w przedmiocie alimentów na małoletnią powódkę pozwany dwukrotnie jeździł też do Niemiec pomagać swojej matce w przeprowadzce – otrzymał za to odpowiednio 200 i 150 euro (plus koszty przejazdu).

S. W. okazjonalnie (dla rodziny i znajomych) zajmuje się drobnymi naprawami samochodów i ich lakierowaniem – z tego tytułu otrzymuje drobne kwoty (ok. 50 zł -100 zł miesięcznie).

Pozwany wraz z żoną są właścicielami samochodu marki M. (...) z 2004 r. Korzystają oni ponadto z doraźnej pomocy finansowej matki pozwanego i rodziców E. W..

(d. przesłuchanie pozwanego k. 137, nagranie płyta CD k. 95; zeznania świadka E. W. k. 134-136; dokumentacja medyczna k. 82-85; wydruk z portalu ogłoszeniowego k. 124-125)

Od czasu wydania orzeczenia w sprawie sygn. III RC 215/16 pozwany nie spotkał się osobiście z małoletnią powódką. Zaprzestał również dobrowolnie pokrywać połowę kosztów letniego wyjazdu szkoleniowego córki – wcześniej dokładał się do tego wyjazdu kwotą ok. 900-1000 zł.

(d. przesłuchanie przedstawicielki ustawowej małoletniej powódki k. 136-137, nagranie płyta CD k. 95; przesłuchanie pozwanego k. 137, nagranie płyta CD k. 95)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym dowodów z dokumentów przedstawionych przez strony postępowania (k. 6-57, 67-91, 106-132), dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy sygn. III RC 215/16 tut. Sądu, a także dowodu z zeznań świadka E. W. (k. 134-136) oraz dowodu z przesłuchania stron - K. W. (k. 136-137, nagranie płyta CD k. 95) i S. W. (k. 137, nagranie płyta CD k. 95).

Powyższy materiał dowodowy Sąd uznał co do zasady za wiarygodny. W szczególności Sąd uznał za wiarygodne dokumenty przedstawione przez strony postępowania, albowiem ich prawdziwość nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd co do zasady za wiarygodne uznał również zeznania przedstawicielki ustawowej małoletniej powódki. Sąd odmówił jedynie waloru wiarygodności zeznaniom K. W. odnośnie wzrostu kosztów wyżywienia małoletniej Z. W. o 100 zł miesięcznie, albowiem w ocenie Sądu, mając na uwadze stosunkowo niewielką inflację w ostatnich dwóch latach, powyższą kwotę należy uznać za zawyżoną (zwłaszcza, że doświadczenie życiowe wskazuje, iż ilość

spożywanego jedzenia przez 14-letnią i 15-letnią dziewczynkę oscyluje na podobnym poziomie) – w ocenie Sądu koszty wyżywienia małoletniej powódki wzrosły o ok. 20 zł.

Sąd odmówił natomiast przymiotu wiarygodności zeznaniom pozwanego w zakresie, w jakim z zeznań tych wynika, że jego żona zarabia „do ręki” ok. 1700 zł miesięcznie (albowiem z zeznań E. W. wynika, że jest to kwota ok. 2000 zł miesięcznie), oraz w zakresie, w jakim z zeznań tych wynika, że na wyżywienie dla całej rodziny pozwanego, zakup środków higienicznych i odzieży potrzeba ok. 400-500 zł miesięcznie – w ocenie Sądu doświadczenie życiowe wskazuje, iż jest to kwota zaniżona.

Sąd nie dał również wiary zeznaniom świadka E. W. w części, w jakiej twierdzi ona, że na odzież dla swego 6 letniego syna wydaje ok. 300 zł miesięcznie – w ocenie Sądu powyższa kwota, mając na uwadze doświadczenie życiowe, jest zawyżona, zaś na zaspokojenie usprawiedliwionych potrzeb małoletniego w tym zakresie potrzeba ok. 100-150 zł miesięcznie.

Sąd odmówił wreszcie przymiotu wiarygodności zeznaniom świadka – E. W. oraz zeznaniom pozwanego w zakresie, w jakim wynika z nich, że pozwany nie może podjąć pracy fizycznej, gdyż nie pozwala na to stan jego zdrowia (pozwany nie przedstawił bowiem żadnego dokumentu wskazującego, iż jest niezdolny do pracy fizycznej, zaś sam fakt, iż w przeszłości był na długotrwałym zwolnieniu lekarskim nie oznacza, iż aktualnie nie może on podjąć takiej pracy – zauważyć zresztą należy, iż z dokumentacji medycznej przedstawionej przez S. W. z jego ostatniej konsultacji u lekarza ortopedy (w marcu 2018 r.) nie wynika, że nie może on podjąć pracy fizycznej – lekarz zalecił natomiast utrzymywanie prawidłowej pozycji kręgosłupa przy pracy), a także w zakresie, w jakim wynika z nich, że przeszkodą w podjęciu przez pozwanego pracy jest także jego niedostateczna znajomość języka polskiego (w toku postępowania pozwany dość swobodnie posługiwał się bowiem językiem polskim, a nadto zauważyć należy, iż gdyby pozwany nie posługiwał się dość dobrze językiem polskim, to nie wystawiałby przedmiotów na portalu ogłoszeniowym podając swój numer telefonu – fakt, iż S. W. takie ogłoszenia wystawiał i wskazywał numer swojego telefonu do kontaktu wskazuje, iż był przekonany, iż potrafi porozumieć się z ewentualnymi nabywcami).

Sąd nie dał wiary również zeznaniom pozwanego, iż on i jego rodzina utrzymują się jedynie z pensji E. W., świadczenia 500 + i doraźnej pomocy finansowej matki pozwanego i rodziców E. W. – w ocenie Sądu, gdyby powyższe było prawdą, to – mając na uwadze wysokość pensji E. W. – pozwany wraz z rodziną nie wyprowadziłby się w lipcu 2017 r. z mieszkania rodziców E. W. do wynajmowanego domu, z czym wiązał się przecież znaczny wzrost kosztów utrzymania.

W pozostałym zakresie Sąd zeznaniom świadka E. W. i zeznaniom stron dał wiarę.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z dyspozycją art. 133 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie. O zakresie obowiązku alimentacyjnego decydują w każdym razie usprawiedliwione potrzeby uprawnionego oraz zarobkowe i majątkowe możliwości zobowiązanego (art. 135 § 1 kro). Pojęcia usprawiedliwionych potrzeb nie można jednoznacznie zdefiniować. Rodzaj i rozmiar tych potrzeb jest uzależniony od cech osoby uprawnionej oraz od różnych okoliczności natury społecznej i gospodarczej w których osoba uprawniona się znajduje. Zakres obowiązku alimentacyjnego wyznaczać będą poszczególne sytuacje uprawnionego i zobowiązanego, konkretne warunki społeczno-ekonomiczne oraz cele i funkcje obowiązku alimentacyjnego. Dopiero na tym tle można określić potrzeby życiowe, materialne i intelektualne uprawnionego (uzasadnienie do tezy IV uchwały Sądu Najwyższego z dnia 16.12.1987r., II CZP 91/86).

Potrzeby uprawnionego oraz możliwości zobowiązanego ulegają zmianie, tym samym może ulegać zmianie wysokość alimentów. Dlatego też w razie zmiany stosunków zarówno uprawniony jak i zobowiązany mogą żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego (art. 138 kro). Dla stwierdzenia czy nastąpiła zmiana stosunków w rozumieniu wyżej wskazanego przepisu, należy brać pod uwagę, czy istniejące warunki i możliwości mają charakter trwały, dotyczą okoliczności zasadniczych, ilościowo znacznych i wyczerpują te przesłanki, które

w istotny sposób wpływają na istnienie czy zakres obowiązku alimentacyjnego. Zmiana orzeczenia dopuszczalna jest tylko w razie zmiany stosunków, powstałych po jego wydaniu, a jej ustalenie następuje poprzez porównanie stosunków obecnych z warunkami i okolicznościami uprzednio istniejącymi (uzasadnienie do tezy VII uchwały Sądu Najwyższego z dnia 16.12.1987r., II CZP 91/86). Przez zmianę stosunków w rozumieniu art. 138 kro rozumie się więc istotne zmniejszenie lub zwiększenie możliwości majątkowych i zarobkowych zobowiązanego albo też istotne zwiększenie lub zmniejszenie usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego (tak np. T. Domińczyk, Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Komentarz pod red. K. Piaseckiego, LexisNexis 2005 str. 839).

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że od czasu poprzedniego orzeczenia w przedmiocie alimentów na rzecz małoletniej powódki (tj. wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 27.01.2017 r. w sprawie sygn. III RC 215/16) usprawiedliwione koszty utrzymania małoletniej Z. W. wzrosły o ok. 400 zł miesięcznie. Wzrost w/w kosztów wiąże się przede wszystkim z naturalnym rozwojem małoletniej, a także wzrostem kosztów związanych z jej edukacją i zajęciami tanecznymi. Nadto od czasu wydania orzeczenia w sprawie sygn. III RC 215/16 pozwany przestał dobrowolnie dokładać się kwotą ok. 900-1000 zł do kosztów letniego wyjazdu szkoleniowego powódki.

Jednocześnie w ocenie Sądu zmieniły się możliwości zarobkowe (rozumiane jako środki pieniężne, które osoba zobowiązany może i powinna uzyskiwać przy dołożeniu należytej staranności, stosownie do swych sił umysłowych i fizycznych (tak np. uchwała pełnego składu (...) – Izby Cywilnej i Administracyjnej z dnia 16 grudnia 1987 r., III CZP 91/86, OSNCP 1988, nr 4, poz. 42, wyrok SN z dnia 22 czerwca 2007 r., II UK 229/06, LEX nr 422753)) zarówno pozwanego jak i matki powódki. W ocenie Sądu aktualne możliwości zarobkowe K. W. wyczerpują się w osiągniętych przez nią obecnie dochodach z pracy i od czasu wydania orzeczenia w sprawie sygn. III RC 215/16 wzrosły o ok. 700 zł.

W ocenie Sądu zmieniły się także możliwości zarobkowe S. W.. W czasie orzekania w sprawie sygn. III RC 215/16 pozwany był osobą bezrobotną, która w niedalekiej przeszłości pozostawała na długim zwolnieniu lekarskim. Aktualnie od czasu przebywania przez pozwanego na zwolnieniu lekarskim upłynęło ponad 1, 5 roku. Od tego czasu pozwany wykazuje pewną aktywność fizyczną (dwukrotnie jeździł do Niemiec, gdzie pomagał mamie w przeprowadzce, od czasu do czasu wykonuje także prace lakiernicze czy też drobne naprawy samochodów), w 2017 r. nie korzystał z rehabilitacji, zaś z przedstawionej najnowszej dokumentacji medycznej nie wynika, jakoby nie był zdolny do pracy – w związku z powyższym przyjąć należy, iż pozwany jest obecnie zdolny do pracy. Mając powyższe na uwadze, jak również zważywszy na znaczną poprawę na rynku pracy, jaka nastąpiła w ostatnich 2 latach, jak również zważywszy na dość duże kwalifikacje zawodowego pozwanego i jego doświadczenie zawodowe – pozwany przez wiele lat był lakiernikiem, a także doradcą klienta obcojęzycznego, zna bardzo dobrze język niemiecki (który jest jego językiem ojczystym), a nadto posiada prawo jazdy tak na samochody osobowe jak i ciężarowe, uwzględniając również fakt, iż w Polsce umiejscowionych jest dość dużo tzw. centr usług wspólnych, zajmujących się m.in. obsługą klientów zagranicznych, w ocenie Sądu pozwany ma dość szerokie możliwości znalezienia pracy (może pracować np. jako lakiernik, kierowca, czy też doradca klienta niemieckojęzycznego), a jego możliwości zarobkowe wynoszą co najmniej ok. 3000 zł netto miesięcznie (zwłaszcza zważywszy, że pozwany zamieszkuje niedaleko szeroko pojętej aglomeracji (...), gdzie bezrobocie jest szczególnie niskie, a pensje należą do najwyższych w Polsce).

W tej sytuacji, mając na uwadze aktualne możliwości zarobkowe S. W. i K. W. oraz fakt, że od czasu poprzedniego orzeczenia w przedmiocie alimentów zwiększyły się (o około 400 zł) koszty utrzymania małoletniej powódki, zważywszy również na okoliczność, iż ciężar opieki nad Z. W. spoczywa wyłącznie na jej matce, zaś pozwany od czasu poprzedniego orzeczenia w przedmiocie alimentów zaniechał ponadto pokrywania połowy kosztów letniego wyjazdu szkoleniowego powódki (na co przeznaczał ok. 900-1000 zł rocznie), za zasadne należy uznać podwyższenie alimentów należnych małoletniej powódce od jej ojca o 350 zł miesięcznie, a więc do kwoty po 950 zł miesięcznie.

Zdaniem Sądu tak ustalone alimenty pozostają w zasięgu możliwości majątkowych i zarobkowych pozwanego.

Z kolei kwotę alimentów żadaną przez przedstawicielkę ustawową powódki, tj. po 1 200 zł miesięcznie należy uznać za wygórowaną, albowiem nie znajduje ona uzasadnienia we wzroście kosztów utrzymania małoletniej powódki oraz

nie uwzględnia tego, iż także K. W. winna w pewnym zakresie partycypować w zwiększonych kosztach utrzymania małoletniej córki (zwłaszcza, że jej zarobki także wzrosły).

Z uwagi na powyższe, Sąd podwyższył alimenty należne małoletniej Z. W. od pozwanego z kwoty po 600 zł miesięcznie do kwoty po 950 zł miesięcznie, płatnej do 10-tego każdego miesiąca z góry do rąk matki małoletniej wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, poczynając od dnia 28 lutego 2018 r. (a więc od dnia wniesienia powództwa), zaś w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Wobec faktu, iż powódka wygrała proces w 58,3 %, Sąd, kierując się wyrażoną w art. 100 kpc zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów, oraz mając na względzie, iż pełnomocnik pozwanego wniósł zwrot kosztów procesu wg spisu kosztów, przedstawiając jako dowód na poniesione przez pozwanego koszty fakturę o wartości 1230 zł, jak również zważywszy na treść § 2 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokacie, zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 536 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd orzekł na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 kpc, na podstawie art. 113 ustęp 1 w zw. z art. 13 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych obciążył pozwanego opłatą sądową od uwzględnionej części roszczenia powódki, zaś pozostałe nieuiszczone koszty sądowe przejął na rachunek Skarbu Państwa.